

Sygn. akt V CSK 313/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku P. N.

przy uczestnictwie E. F.-N.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz wnioskodawcy 5417 (pięć tysięcy
czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki E. F.-N. od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 listopada 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen

(zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się na potrzebę wykładni wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl).

Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Wątpliwości skarżącej odnoszą się do art. 45 § 1 k.r.o., w tym do problemu rozliczania darowizn dokonanych pomiędzy małżonkami w sprawie o podział majątku dorobkowego, w szczególności zaś, czy darowiznę można uznać za nakład poczyniony z majątku wspólnego na majątek osobisty małżonka obdarowanego, podlegający rozliczeniu w oparciu o normę prawną uregulowaną w powyższym przepisie.

Nie budzi jednak wątpliwości kierunek wykładni przyjęty przez Sąd Okręgowy. Rozliczeniu na podstawie wyżej wskazanej normy podlegają korzyści majątkowe, przysporzenia majątkowe, przesunięcia majątkowe, przesunięcia aktywów, czy świadczenia z majątku wspólnego małżonków na majątek osobisty małżonka. Kwestia ta była wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (por. np. wyrok SN z dnia 15 lutego 2012 r., sygn. akt I CNP 25/11, www.sn.pl, postanowienia SN z dnia 17 czerwca 2010 r., sygn. akt III CSK 274/09, OSNC Zbiór Dodatkowy A/2011, poz. 9, z dnia 9 maja 2003 r., sygn. akt V CKN 363/01, nie publ., z dnia 21 października 1998 r., sygn. akt II CKU 56/98, nie publ., z dnia 10 lipca 1976 r., sygn. akt III CRN 126/76, OSNC 1977, nr 4, poz. 73,

uchwałę SN z dnia 2 marca 1972 r., sygn. akt III CZP 100/71, OSNC 1972, nr 7-8, poz. 129).

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Jedynymi przepisami, które skarżąca sprecyzowała w ramach tej przyczyny kasacyjnej są art. 211 k.c. w związku z art. 623 k.p.c. Skarżąca, argumentując wystąpienie tej przesłanki podniosła również szereg zastrzeżeń wobec zaskarżonego orzeczenia, których jednak nie związała ze skonkretyzowanymi przepisami prawa. Mając również je na uwadze, bez konieczności ich powielania, należy zauważyć, że uzasadnienie tej przesłanki nie zawiera jednak takiej argumentacji, która wsparłaby tezę o rażącym naruszeniu prawa w ustalonym stanie faktycznym, skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi. Sposób podziału majątku wspólnego w realiach niniejszej sprawy nie budzi zasadniczych wątpliwości. Należy zwrócić uwagę na wnioski apelacji skarżącej - po ewentualnym podziale w naturze część nieruchomości przypadłaby również jej, zatem uzyskanie tej nieruchomości było przez nią objęte żądaniem.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.